

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννηταξήν,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς δὲς πλέξη.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ἰστὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηῶ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐικοσι τέσσαρες Φεβρουαρίου,
καιρὸς ἀνοίξεως, χαρὰ Κυρίου.

Ποῦντος πεντακόδα, δύο και σαράντα,
και γιὰ τοὺς Ἀγῶνας συζητήσεις πάντα.

'Στὸν Βύρωνά κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ μεγάλης δυστολῆς.

Ἀστεροστῆσι βραδῶ
μαγεύει πνεῦμα και καρδιά,
κι' ἐκεῖ κατὰ τὸ Ζάππειον ὁ Φασουλῆς γυρίζει
και μόνος του σφυρίζει.

Ὁ νοῦς του σὲ παλῆους καιροὺς γοργότερος πετᾷ
και πότε τὴν Ἀκρόπολιν ἰκοστατικὸς κυτᾷ,
τοῦ γένους τὸ Παλαδίον,
και κάποτε τὸ Στάδιον.

Και μὴ πολλοὺς συλλογισμοὺς πηγαίνοντας παρῆκει
ἔξωρα μὲρὸς ἰστοῦ Βύρωνος τὸν ἀνδριάντα στίκει,
κι' ἔδῳ κι' ἐκεῖ συχοτηρᾷ
μὴν εἶναι γύρω του καιεῖς,
και τέτοια λέγει σοβαρᾷ
μὲ τόνον χαμηλὸν φωνῆς.

Τσαῦτην ὄραν, Μπαῦρον, προσέρχομαι και μόνος
μὲ τῆς νυκτὸς τῆς ἱερᾶς τοὺς ἀργυροὺς ἀστῆρας,
γιατ' εἶναι μίγας κίνδυνος, υἱὲ τῆς Ἀλθιόνος,
ὅτι μὴ τὸν δίσκον τὸν χρυσοῦν προσέλθω τῆς ἡμέρας,
καὶ πῶς νομίμως ᾄδειαν δὲν δώσωσιν κι' εἰς ἔμεινα
ὅτι πῶ ἰστοῦν ἀνδριάντα σου ἐγκώμιον κανίνα.

Εἶδες πῶς ἀπηγόρευσαν κι' αὐτὸν τὸν Σαρματιστῆ,
ποῦκανε γιὰ χατήρι σου μαρτυρικὸ ταξίδι,
και τόσαις μέραις ἔπρῶμενε, καθὼς τὸ ξέρουν κι' ἄλλοι,
κατ' ἐντολὴν τοῦ δωρητοῦ γενναίως νὰ σὲ ψάλλῃ.

Και τοῦκαναν πολὺ καλᾷ
γιατ' εἶναι φρόνιμα μηλαῖ,
κι' ἂν στίχους εἰς τὸν Βύρωνά τὸν ἄφριναν νὰ πῆ
ἴσως οἱ Γάλλοι νάλεγαν ἐάκουσ ἐκεῖ ἔντροπή,
ἰστοὺς Ἀγγλοὺς μόνον οἱ Ρωμηοὶ νὰ στήνουν ἀνδριάντας
και νὰ τοὺς προσφωνοῦν,
κι' ἔμας τοὺς Γάλλους, τοὺς πολλοὺς ἀγῶνας ὑποστάντας,
νὰ παραλησημοῦν. »

Τοιαύτη σκίψις ἑλαμψε ἰστοῦν τοῦ τοῦ Διηγηγιάνη
κι' εἶπε ἰστοῦν Βασιλεία μας τὸν ἄφρωστο νὰ κἀνη,
κι' ἐκεῖνος τὴν βαρύτητα τῶν στίχων ὑπελόγησι
κι' εὐθὺς ἐκρουλόγησε,
κι' εἶπε πῶς μήτε τίταρτον ἐκείνην τὴν ἡμέραν
ἔμπορεῖ νὰ μείνη ἰστοῦν ψυχρὰν τὸν Στόλων ἀτμοσφαῖραν.

Γιὰ τοῦτο δὲν ἐθρόνησαν Ἐλλήνων πυροβόλα,
γιὰ τοῦτο δὲν ἀπίδωσαν ἀξίαν ἰστοῦνομά σου,
και φλοὺγκελχορν δὲν ἐπαίξε και μία μπακαθιάλα
κι' ὀλίγα κουρελόπανα ἔκρημάσθησαν σιμά σου.

Γι' αυτό δὲν εἶδες, Μπάυρον, κι' ἐμὶ τὸν πατριώτη,
γιὰ τοῦτο σ' ἐξασκίπασαν χωρὶς κανένα λούσο,
γιὰ τοῦτο δὲν ἀράδειξαν μὴτ' ἓνα στρατιώτη
ἂν κι' ὄλους τοὺς περὶταξαν 'στὸν Ναύαρχο τὸν Ρούσο.

Ὁ στρατηλάτης Θεωδῶρς,
Γαλλόφων ἂν τοῖς σοβαρεῖς,
ἔχει κι' αὐτὸς τὴν σκίφη του καὶ τὸν λογαριασμό του,
ἂν δὲ πομπή σ' ἐγίνετο μετὰ πολυτελείας
ὁ καθεὶς Γάλλος ἔθχανε τὸν φιλληλισμὸ του
κι' ὁ Θεωδῶρς δὲν ἔθχαυε φωνᾶς ἐκ τῆς Γαλλίας.

Ἐἴναι φίλιζ, Μπάυρον, μεγάλη καὶ παλιὰ,
ὁ Θεωδῶρς κἀνεταί γιὰ Γάλλους καὶ γαλιὰ.
Γαλλία σκουίζει καὶ πατὰ μετέωρος 'στὰ νέγη
καὶ τὸσην περιφρόνησιν πρὸς τοὺς Ἑγγυλίους τρίπει,
ποῦ σὰν τοῦ 'μίλησαν γιὰ σὲ μὲ τρόπον εἶπεν εἴρωνα :
ἀποτί μου δὲν ἔγνωριζ τὸν κύριόν μοι Εὐρώνα.»

Ἐν τούτους ἔρχομαι κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σοῦ 'πὼ καμπόσα
ἐνὸ τρίγυρω μας ἡ νύξ ἀπλούται σιωπῶσα,
καὶ δίδου στίχους μερικούς
πολὺ θρασεῖς καὶ κυνικούς
ἀπὸ τὸν κυνικώτερον τοῦ γένους στιγοπλόκον,
ποῦ νύκταρ περιφέρεται σκιας καταδιώκων.

Ὁ κυνισμὸς τῆν σήμερον τοὺς πάντας συγκινεῖ
καὶ μέσα 'στὴν Ἑλλάδα,
κι' ἐκείνους μόνον, Μπάυρον, λαμπρὸς μεσουρανεῖ
πρὸ πάντων 'στὴν Παλλάδα.

Κι' ὄσους κυττῆς ἔδω κι' ἐκεῖ
μὲ σοβὰρα τασίσματα,
δὲν εἶναι παρὰ κυνικὸί
καὶ κυνισμοῦ βλαστήματα.

Κι' ὁ καθένας ποῦ λιμᾶρει
ἄλος πῶσα καὶ καμᾶρι,
εἶναι πρῶτος κυνικός
σὰν κι' ἐμὶ τὸν Φασουλῆν
ἢ 'στὸ πρᾶττειν διαρκῶς,
ἢ 'στὸ γράφειν καὶ λαλεῖν.

Ὅσον δ' ἀξίωμα κρατεῖ βαρύτερον κι' ἀνώτερον
τόσον ἐκείνο, Μπάυρον, τὸν κάνει κυνικώτερον,
καλύπτει δὲ τὸν κυνισμὸν μὲ λόγια καὶ μὲ φράσεις,
ποῦ νὰ τὰκούσης μὴ φερά καὶ ἔκα νὰ ξεράσης.

Τὸν λιθαινεῖ δ' ἡ κοινωνία
καὶ τὸν προσβλέπει μὲ θαυμασμόν,
καὶ κἀν εἰ γνώσῃ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ
δαῖο δουλείου 'στὸν κυνισμὸν.

Ἄλλ' ὅποιος κυνικός μοιθεῖ σιμὸν νὰ πιεζῇ ρόλον
καὶ νὰ σκεπάζῃ προσκαθεῖ τὸν κυνισμὸν του πάντα,
θαρρῶ πῶς κυνικώτερος ἐκείνος εἶν' ἐξ ἑῶν
κι' οὐδέποτε 'στὴν μνήμη του δὲν ἔθεσθη ἄνδριάντα.

Θυμῶσαι ταῖπες, Μπάυρον, εἰς τὰ ποιήματά σου
σὰν ἦσουν 'στὰ σωστά σου ;

εἶπες ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ 'πῆ φῶς φανερά
ὁ κόμος μὴ φερά
τί κρύβει μὲς 'στὰ στήθη του, τί κρύβει μὲς 'στὸν νοῦ του,
εἰθὺς ἡ πλάσις ἔθλαξε τοῦ κυνοκόμου τούτου.

Ἔτσι νομίζω, Μπάυρον, κι' ὁ Φασουλῆς ἐγὼ,
ποῦ γιὰ ψυλλοκηρήματα συχνὰ πολυλογῶ,
ἂν τοῦτο δὲ συνβῆναι πρὸς τὸ καλὸν τῆς κτίσεως
τότε τὴν ἀποκαλύψιν θὰ 'βλέπαμε τῆς φύσεως,
κι' ὄλους αὐτοὺς τοὺς στίλβοντας ἐπὶ χρυσῶν τευρήπων
ἀκναιδεστέρους κυνικούς τῶν καλαίων Μενίππων.

Πλὴν μάθε τώρα, Μπάυρον, πῶς δὲν μες συγκινεῖς
κι' οὔτε ξεπαροῦλνεται πρὸς χάριν σου κανεῖς.
Ἐμεῖς ἔδω δὲν θίλομεν ἀγάματα προῶχων
καὶ Φιλελλήνων ποιητῶν καὶ Ἀέρδων σὰν καὶ σένα,
ὅπου τῆς Ἀκροπόλεως ἐξέμνησαν τὸν βράχον
κι' ἐρίλησαν τὸ χῶμα του μὲ μάτιζ βουρκωμένα.

Μὲ τῶν ἠρώων τὰς σκιάς μες ζέλισαν ἀλήθεια,
γιὰ πολεμάρχων τρέπαια ταυτίμα δὲν βαστοῦν,
κι' αὐτὰ τὰ κουρουεζαλα κι' αὐτὰ τὰ καλοῦθμα
καὶ τὸν Μεγαλειότατον κι' ἡμεῖς δυσαρστοῦν.

Ὅμως κι' ἐγὼ, Τσαϊλό-Ἀρόλδ, ὁ μέγας φαμαρῶνος
καὶ τετραπέριτος Ρωμῶν τοῦ λήγοντος αἰῶνος,
ὅπου ποτὶ δὲν ἔπαυσα νὰ εἰ παραθαυμάζω
καὶ τοῦτο μου τὸ καικάλο γιὰ τὸνομά σου τῶχνα,
ἰδιαιτέρως σήμερ τιμῶ κι' ἔγκωμιαίω
ἐκείνους ποῦ μες ἔφεραν κι' ἔδω τὰ Χαθιαρόχνα.

Μὲ τούτους θριβαμῆεως δαφνοστεφῆς ἡ χάρα,
αὐτοὶ προβάλλον ἦρας καὶ τῆς Ἀύλης ἰνοάματα,
ἂν μείνης δὲ καὶ τοῦ λοιποῦ ἀξίριος σὰν τώρα
ἴσως ἰθὺς τρίγυρω σου παγκιέρηδων ἀγάματα
μὲ πανοπλίας, θῶρακας καὶ περικαφαλαίας,
πρὸς θριάμβον παντοτεινὸν τῆς γῆς τῆς ψυραλαίας.

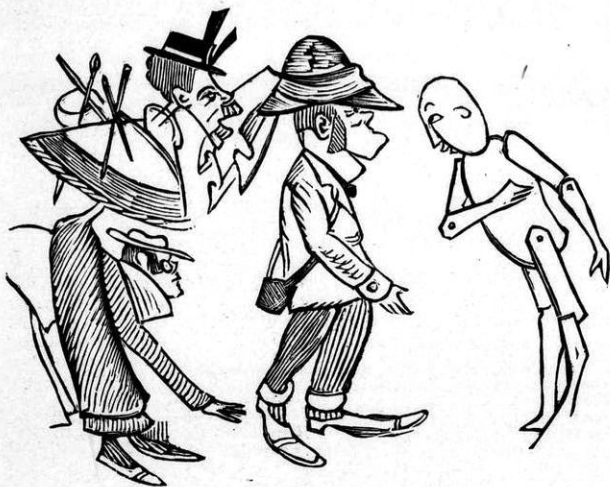
Κι' ἂν ἦλος 'στὸν Ἑλληνικὸν ν' ἀγωνισθῆς ἀγῶνα
γιὰ τοῦτο βλάξ θὰ λίγεσαι καθ' ἄλον τὸν αἰῶνα,
κι' ἐγὼ γιὰ σὲ τὸν Δ ὀ ν Ζ ο υ ἂ ν εἰς λίγω πρὸς τοὺς φίλους :

κι' εἰς ὀηλοῦς ὀμίλους :
« Ἀκούε ν' ἀφήση κι' ἠδονὰς καὶ κόμους καὶ θαλάς,
τὸν ἀγαθὸν Δόν-Ἀλφρονον τῆς Ἰωνίας Ἰουλίας,
τῶν Χαρεμῶν Χαννομισσας, πανταθρομῶρας Σινιόρας,
ὅπου κατὰ τῶν ἑρέσας τρελλῶν ἐρώτων φραῖς,
κι' ἐκείνην τὴν σουρτοκίσισα
τοῦ Γερολοτᾶν Δούκισισα,
καὶ κἄλθη νὰ θυσιασθῇ 'στὴ γῆ τὴν σλαβωμῆν
τίτορος γαλάντης ποιητῆς καὶ Ἀέρδου σὰν τὸν Μπάυρον,
καὶ δὲν ἐπῆγε νὰ περιφῶ ζωῆ χαριτωμῆν
μὲς 'στὸ γνωστὸν μας ΔΙΞ - λὲ - μπῆν, 'στὴν Νικαιαν, »

Γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε πρὸς σὲ κανένας ἀνδριάς
καὶ πρὶν σὲ φέρον, Μπάυρον, 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
τὰς μαρμαρινοῦς ἔπρεπε νὰ βάψουν παρειὰς
μὲ τῆς αἰδοῦς τὸ χῶμα.

Κι' ἐγὼ γι' αὐτὴ τὴν τρέλλα σου καὶ τὴν ἀνοησία,
ποῦ τὴν νομίζουσι οἱ κουτοὶ ποιητικῆ θυσία,

[Καίρον ;]

Προσδέχεται κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς περιηγητάς,
ὅπου γιὰ τοὺς Ἀγῶνας μας πλακόνουν κατ' αὐτάς.

αίχνημαί τὴν ὄψιν σου καὶ μόνον ν' ἀντίσω,
καὶ τόσος μὲ κρατεῖ θυμὸς καὶ σιχαμάρα τόση,
ὅπου κι' ἐμένα μωρνεύεται νὰ σὲ περφορήσω
καὶ νὰ φωνάξω τοῦ Σκουζι' στοὺς Ἀγγλους νὰ σ' ἐκώσω.

Ἄν δὲ τὸν ἀνδριάντα σου εἰδέχθημεν, ὦ Βύρων,
νὰ στήσωμεν 'στὸ Ζάππειον ἐν μέσῳ τῶν ἀνδρῶν,
ὅτι γινε δὲ ἄμοισθὴν τῶν θυσιῶν κι' ἀγῶνων
καὶ μὴ γαυρία παντελῶς, μηδὲ τὴν χεῖρ' ἀνάπαλον...
ἡμεῖς εἰς τὴν πρωτεύουσάν σ' εἰδέχθημεν καὶ μόνον
γιατ' ἦσαν πρῶτος γυναίκαξ καθὼς τὸν Σαρδανάπακλον.

Ὁ Δὸν-Ζουὰν κομψόττος καὶ καλλονῆς τελείας,
ὦ Λόρδε, ποὺ κατ' ἔχουσας τοὺς Λόρδους τῆς Ἀγγλίας,
ὡς οὐ Μαμφοῦδε σκοταίνει τῶν σκοπτικῶν γελῶτων,
ὡς ζίντλεμαν φρενὸλόπτες καὶ χάρμα τῶν ἐρώτων,
ὅπου κατεκεραυνώσας τοὺς ζίντλεμαν ἐκείνους,
τοὺς Σκώτους τοὺς Ἑλγίους,
ὡς καὶ ζίντλεμαν Ρωμῶν καὶ Λόρδους εὐπρεπεῖς,
ὅπου γι' αὐτοὺς ἀδύνατον κακὸ ποτὲ νὰ πῆς.

Κι' ἐδῶ ἔβρισκες μὲ χαρὰ
Λόρδους πέντε 'στὸν παρὰ.
Κύττα, λάτρα τῶν Ἑλλήνων,
πῶσοι Λόρδοι κι' εὐκατρίδαι,
ποὺ καὶ μέσα 'στὸ Λονδὸν
κανεῖς Ἀγγλος δὲν τοὺς εἶδες.

Κι' ὁ πρῶτος πρῶτος Λόρδος μας ἐπῆρε τὰ βουνά,
καὶ 'στὸν φιλιτέων Ἰταλιῶν τὸ κλίμα τριγυρνῆ,
ποὺ νίας ἐξανέπαθον καὶ μαύραξ συμφορὰς
ἀπὸ τοὺς μαύρους Ρέξ,

ὁ Κρίστηξ δὲ παραίτησιν πρὸς τὸν Οὐμβέρτον στέλλει,
κι' ἐκείνος πρὸς τὸν Λόρδον μας Τρικούνην παραγγέλλει
ἂν ἐμπορῆ προσωρινῶς νὰ λάβῃ τὰς ἡνίας
καὶ τῆς Μακαρονίας,
κι' εἶπεν αὐτὸς πῶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ κἀνῃ τίποτεο σάλτο
γιατὶ μὴ κἀλπη Βουλευτοῦ τοῦ βάλανε 'στὸν Βάλτο.

Κι' ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰταλιῶν ἐξέχασε τὰς ἡττας
καὶ τῶν Μακαρονάδων τοὺς τὰ τραγικὰ σεκέλιμα,
καὶ χαρωπὸς συνέφαλε μετὰ τῆς Μαργαρίτας :
«κάτω 'στὸν Βάλτο τὰ χωριά, 'στὰ πέντε Βιλαίτια.»

Ὁ Λόρδε κι' ἐγκαλλώπισμα τῆς οὐρανιας Μούσης,
ποὺ λέρδα δὲν ἐτράθηξες μὲ τὰ ποιήματά σου,
ὡς τοὺς Λόρδους τοὺς πειζοὺς αὐτῆς τῆς πρωτεύουσας
μὲ πῶσῃ περιφρόνησιν περνοῦν ἀπὸ 'μπροστά σου.
Χὰ χέ, φωνάξουν, ποιητῆς καὶ λάτρες τῆς Ἑλλάδος !...
ὅπου μὰ παρὰ ἀλλόκοτος ζευέλιχος καὶ σκαρτάδος.

Καὶ μοναχὰ καμμία Μίξ, ὅπου μυρίζει σκόρδο,
τὴν ὠμορρῆξ σου βλέπωντας ἴσως γιὰ σίνα 'πῆ :
«ἄχ ! ἂς ἔμπορευσα νῆπερα κανίνα τίποτεο Λόρδο
κι' Ἑγγλιζὸ τελεπῆ.»

Ἐγὼ δὲ τώρα, ποιητὰ,
μὲ φαντασίαν ποὺ πειτῆ
σὲ παραδίδω 'στὸν κοινὸν τῶν Ἀθηναίων οἶκτον
νὰ γίνης κίτρον σαρκασμῶν ἐρμίων κι' ἀμειλίκτων,
ποὺ ξεχειλοῦν 'στὰ στόματα τῶν Λόρδων τοῦ καιροῦ μου,
κι' ἂν 'στάγαλμά σου κάποτε σιμῶσω πρὸς νεροῦ μου,
συγγῶρῃ τὴν ἀναίδειαν κι' ἔμοῦ τοῦ παλινθράκου...
εἶναι καὶ τοῦτο, Μπατέρον, συνθήσια τοῦ τόπου.

Κι' ἂν θύλους Καννιβάλων
ᾄδῃς ἡμίρα μεσημέρι
νὰ σοῦ σπάσουν ὅπως κι' ἄλλων
κἂν τὴ μύτη κἂν τὸ χίρι.

Κι' ἂν ρητῶν γραφῆ σωρεῖα
κἂν ὅπως κἂν ἡμιρὰ σου,
κι' ἂν ὀνόματα μισρὰ
σκαλισθῶν 'ὅτ' ἡμίρακρό σου.

Κι' ἂν ἀνάηρο οἱ κάνουν
κι' ἂν τὸ πόδι σου κουτσάνουν
καὶ τὸ ᾄδῃς κουτσὸ καὶ πάλι,
ὅπως τῶχες ζωντανός,
μὴν κουνήσης τὸ κεφάλι,
μὴ θυμώσης ἀπηνώς.

Φαίνεται πῶς τοὺς Ἑλλήνας τοὺς ὄρισεν ἡ φύσις
νὰ ζῶσι μὴ τὰς ἀλύσεις,
γιὰ τοῦτο σπάζουν εἰδωλα κι' Ἑλληνικά καὶ ξένα,
ποῦ τὰ δεσμά των ἔσπεσαν μὴ πάλαι καὶ μὴ πένα.

Καὶ τῶρα, Λόρδε Μπάυρον, σ' ἄρῃνα μοναχὸν
νὰ βλέπεις τὸν περιδελπτον τοῦ Παρθενῶνος βράχον,
τὸ κύμα τοῦ Σαρωνικοῦ, τὰ λειψάνα μαχῶν,
καὶ τὰ κοντέριτα τὰ συχνά ν' ἀκούσης τὸν βατραχῶν.

Καλύψου μὴ τῆς δόξης σου τὴν κυκλῆν νεφέλην
καὶ διηγοῦ πρὸς ἑκατον ἀγωνιστὴν ἀπόκληρον
τί 'στὰς Ἀθήνας 'τράβηξε κι' ὁ Λόρδος ὁ Φιλέλληνας
κουκουλωμένος μὴ παντὶ ἐνιαυτὸν δλόκληρον.

"Ὅταν δ' ἀγῶνων διεθνῶν μεγάλ' ἡμέρα φέξῃ
κι' ἀπ' τὰ καλαμοβράκια μας κινουῖται δόξα τρέξῃ,
τότε καὶ πάλιν, Μπάυρον, ἐκείνην τὴν ἡμέραν
θὰ πῶ 'στὸν ἀνδριάντα σου προσφώνησιν λευτέραν.

Κανονισμὸς Βουλῆς σπουδαῖος ἐν πολλοῖς.

Δικαιοῦται ὁ καθένας ὅσο θέλει νὰ μιλήῃ
κἂν ὀλίγο κἂν πολὺ,
ἀλλ' ἴαν ὁ ρητορεύῃ εἰς τὸ βῆμα παραγγῆση
κι' ἀσυνείδητα λιμάρῃ,
δικαιοῦται καὶ καθένας τὸ γαστρούρημα ν' ἀρχίσῃ
ἢ καὶ δίπλα νὰ τὸ πάρῃ.

Δικαιοῦνται καὶ κληπόσι τῶν πολὺ σιωπηρῶν
τὸ ταμπέρο των ν' ἀρίφουν γιὰ νὰ δίνῃ τὸ παρῶν,
ἐπειδὴ συχνὰ συμβαίνει, ὡς ἐπέστησαν πολλοὶ,
εὐγλωττότερον ἐκείνων τὸ ταμπέρο νὰ λαλήῃ.

Ἐπιτρέπεται καθένας μπόγια ρόπαλον νὰ φέρῃ
καὶ 'στὴ μέση του σιλάχι μὴ κομπουῖρας νὰ φορῇ,
κι' ἂν ἡ πένα τὸν θέρσῃ δταν γίνεται νυκτερὴ
νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιά του μὴ κουλούρη καὶ τυρί,
ἀλλ' εἰς ἔκτακτα τοῦ κράτους κι' ἀπροσδόκητα συμβάντα
ἢ Βουλῆς ἔμπορὶ νὰ γίνῃ καὶ ταβίρα καὶ λοκάντα.

Δικαιοῦσ' ἑπερωτήσεις βροχῶν νὰ προκαλέσῃ,
ἐπιτρέπονται βρεισίδια μπίστιχ, κτῆνας, θοστούμπη,
καὶ ἔμποροι οἱ Βουλῆφόροι, συζήτησις τῆς Βουλῆς,
μὴ 'στὴ σάλα τῆς νὰ μπαίνουν τραγουδῶντας τὸ Γλαρομπι.

Εἰς ἐξάψεναι ἑσπίρας κι' εἰς στιγμάς μαχῶν καὶ σάλων,
ὅπου γίνεται καὶ χρῆσις ὀπλων, ἔυλων καὶ ροσάλων,
ἐμπορεῖ τὸ Προεδρεῖον τὸ κουδούνι νὰ σημαίνῃ,
ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ καθέσις
δικαιοῦται 'στοῦ Προεδροῦ τὸ κουδούνι ν' ἀπομείνῃ
ἀταράχως ἀπαθῆς,
ὁ δὲ Πρόεδρος θυμῶνων νὰ τὸ ρίχνῃ παραπέρα,
ἕως ποῦ 'ερεθθῇ κανένας νὰ τὸ κλέψῃ καμμιὰ μέρα.

Εἰς τῆς στούγγας τοὺς φιλάτους καὶ κυρίους ἑγκαθίτους
ἐπιτρέπεται εὐκολίας νὰ παρίχουν ἐξαιρέτους,
δικαιοῦται δὲ ν' ἀνοίγῃ καθμία μουσομάγκια
ἕνα κι' ἄλλο θεωρεῖο καὶ νὰ μπαίνῃ κάρτα μπιγγακα,
μὰ ἔμπορον κι' ἀπὸ τὰ πάλαια Παισακίαια πατριώται
'στῆς Βουλῆς τὰς συζήτησις νὰ μετέχουν ποτε ποτε.

Ἐπιτρέπεται πρὸς ὄλους τῆς Βουλῆς τοὺς κωφαλάλους
τὰ κεφάλια των μονάχα ν' ἀνεβάθουν καὶ νὰ σκούδουν,
ἔξαστι δὲ 'στὸν Παλάσκια κι' εἰς φρουτακαλάδες ἄλλους
τὰ παπούτσιμα των νὰ βγάλουν καὶ τὰ πόδια των νὰ τρίβουν.

Ἐπιτρέπεται 'στοῦ κράτους τὰς σπουδαίας Κυβερνήσεις
'στὸν σωρῶν νομοσχεδίων τὸν βαρὺν κατακλυσιμὸν
νὰ προσθέτουν κἄπου κἄπου μαρικὰς μεταρρυθμισίας
κι' εἰς τὸν νέον ἀνὰ χεῖρας τῆς Βουλῆς Κανονισμῶν.

Κι' δταν μὴ προσθαφαιρίσις ἐντελής καθ' ὅλα γίνῃ
κι' ἕνα τέλος πλέον πάρῃ,
ἕνας μόνον μίγας ὅρος ὅπως εἶναι θ' ἀπομείνῃ,
ὁ πρεσβείτων τὸ στηλιάρι.

Μὲ δάκρυο γαίνομεν πικρὸν τοῦ Μεδσθνήζην τὸν νεκρὸν.

Γι' αὐτὸν, ποῦ μὴ τὸν τρίβουν τοῦ Κάτωις ἐγέρας
κι' ἀεπλίως τῆς πολιτικῆς τὸν μαυρὸ βούκο 'πέρας,
κατὰφωτο τὸ Πάνθειον τῆς ἀρετῆς ἀνοίγει,
ὅπου σὺν τούτων ἑλεγκτοὶ κοιμούνται μέσα ἄγιοι.

'Ἐπὸν τιμημένο γέροντα γι' ἀμάραντο στεφάνι
ἕνα καὶ μόνο φθάσει
νὰ διαλαλή μὴς 'στῆς καρδίαις ἡ διαλαλήτερα Φήμη:
τοῦ μαχητοῦ τῆς ἀρετῆς εὐλογημέν' ἢ μνήμη.»

Ποίημα συμφωνικὸν καὶ τὰ μάλ' ἀρχαϊκόν.

Τὸ τοῦ Πολέμη Πίε τ α θ λ ο ν, τὸ τόσον γλαφορὸν,
μὴ ἔμπνευται καὶ μ' ἑξαρον γραμμῶν λυρικῆν,
καὶ τοσοῦθ ἀρχαϊκῶς εἰς τῶνον σοβαρὸν
παρὰ τοῦ ἀειθυμένου τῆς Φιλαρμονικῆς,
θὰ παίζῃ ῥελο τρανακτὸ 'στοῖς προσχεῖται Ἀγῶνας
τοῦ νέου Βασιλείου,
κι' ὅλοι θὰ τρίβουν νεορῶς εἰς τοὺς χρυσοὺς αἰῶνας
τοῦ πάλαι μεγαλείου.